

FRANCINE RIVERSOVÁ

*A zaznel
šofar*

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál**(And the Shofar Blew):**

© 2003 by Francine Rivers

All rights reserved. Published by arrangement
with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2020 KUMRAN, s. r. o.

Mýtňa 62, 064 01 Stará Ľubovňa

www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do informačných
systémov ani inak rozširovaná (elektronicky
alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.**Preklad:**

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Originál obálky:

Beth Sparkman

Foto na obálke:

Will & Deni McIntyre/Getty Images

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89993-25-3

bývať iba Atherton a jeho nová žena,“ oznámila Sally všetkým, ktorí ju počúvali. „Viete si to predstaviť? Čo budú robiť s toľkým priestorom?“

Udržiavať si odstup, pomyslel si Stephen cynicky a zo zadného vrečka nohavíc vytiahol peňaženku. Vybral dvadsaťdolarovku a podal ju Sally, ktorá naľukovala sumu do pokladnice a podala mu výdavok. Keď vstal, na pult položil dvadsaťpercentné prepitné. „Ďakujem.“ Potreboval aspoň niekoľko minút medziľudského kontaktu, než sa znovu vráti do samoty, do ktorej sa sám uzavrel.

Usmiala sa: „Pekný a k tomu aj štedrý.“ Bankovky zložila a strčila ich do vrečka na zástere. „Príďte zas, Stephen. Čo najskôr, počujete?“

„Plánujem sem chodiť pravidelne.“ Ležérne zasalutoval.

Keď vychádzal von, zvonček nad dverami zacengal. Centerville je napokon možno tým miestom, kde si bude môcť v pokoji lízať rany.

Eunice zatvorila dvere fary a zamierila do centra mesta, držiac Timmyho za ruku. Koniec bieleho vlneného šálu si prehodila cez plece, aby sa chránila pred jesenným chladom, a potlačila slzy. Paul obyčajne chodieval s nimi, ale práve sa pripravuje na večerné stretnutie. Čas strávený s ním sa stával zriedkavou vzácnosťou.

Čoskoro tu budú Vianoce – ich druhé Vianoce v Centerville. Prečo je to tak, že sa napätie v rodine stupňuje práve počas sviatkov? A sviatky znamenajú, že Paul opäť strávi s rodinou ešte menej času ako zvyčajne. S tým sa však nedá nič robiť. Z vlastnej skúsenosti vie, aké to je, vyrastať v rodine pastora.

Och, ako jej len chýbajú rodičia! Počas Vianoc sa jej po nich cnie ešte viac ako inokedy. Zaplavujú ju spomienky na detstvo v malom mestečku v Pensylvánii a na cirkevné spoločenstvo, ktorému jej otec slúžil dvadsaťpäť rokov ako laický pastor. Centerville jej svojím spôsobom pripomínal Coal Ridge. Tamojší zbor tvorilo menej než päťdesiat ľudí, ktorí si boli blízki ako rodina. Mladí však vyrástli a odsťahovali sa, väčšina z nich si vzala niekoho „zvonka“.

Počas jarných prázdnin v poslednom ročníku na univerzite ju Paul zaviezol domov do Pensylvánie, aby sa zoznámil s jej rodičmi.

Ich zdržanlivosť ho podnietila dávať si dvakrát väčší pozor na to, čo povie a urobí, ale mal jasný cieľ: získať si ich priazeň. S tým si však nemusel robiť starosti, pretože ho zahrnuli láskou a pozornosťou. „Mal som šťastie, keď sa mi podarilo denne stráviť s otcom päť minút,“ zdôveril sa jej neskôr. „Vždy mal plné ruky práce so zborom.“

Paul bol čím ďalej tým zaneprázdnenejší. Trápilo ju to, ale nezúfala si. Kráčala ulicou lemovanou stromami a myslela na svojich rodičov. Ako dokázali zladíť rodinné povinnosti so službou v zbore? Nikdy nemala dôvod pochybovať o ich vzájomnej láske a oddanosti Kristovmu telu.

Jej rodičia zomreli krátko po sebe v priebehu dvoch rokov. Pohreb jej matky odslúžil jeden z presbyterov zboru. Keď všetci odišli a ona ostala stáť pri hrobe svojich rodičov sama, cítila sa ako sirota. V tom čase už bola v šiestom mesiaci. Paul prišiel do Coal Ridgeu s ňou, ale nevedel sa dočkať, kedy odtiaľ odíde, aby mohol pokračovať v seminári, ktorý mal na starosti. To bolo jediný raz, čo sa s ním pohádala. Zmietali ňou emócie a priam neznesiteľný žiaľ. Paul si myslel, že najlepšie bude, keď sa vrátia domov. Chcel účastníkom svojho seminára osobne rozdať dekréty, ktoré mali potvrdzovať ich vzťah s Bohom. Vtedy mu pod vplyvom bolesti a hnevu povedala, že si nespomína, žeby Pán niekedy dal svojim učeníkom podpísať nejaký papier, aby s ním mohli mať vzťah. Paul nakoniec súhlasil, aby niekoľko dní zostali, ale ona vedela, že program zboru sa jej smútku neprispôbí, a tak súhlasila s návratom do Illinoisu. Manželka pastora nemôže očakávať, že bude mať svojho muža iba pre seba.

Počas tých niekoľkých dní, ktoré strávili v Coal Ridgei, sa pokúšala zistiť, čo si Paul myslí o mieste, kde vyrástla. Ošarpané domy, viac barov než akýchkoľvek iných prevádzok, pozatvárané obchody. Po uzavretí bane, v ktorej pracoval jej otec a väčšina obyvateľov mesta, začal Coal Ridge vymierať. Tých niekoľko ľudí, čo v meste zostalo, žilo iba z biednej štátnej podpory. Jej otca nevystriedal iný pastor. Ktorý absolvent vysokej školy by chcel prísť do zapadákovia bez vyhlíadok do budúcnosti?

Zbor naďalej pokračoval, hoci v zmenenej podobe. Ľudia si v nedeľu už neprichádzali vypočuť kázeň Cyrusa McClintocka; sadali si do vŕzgajúcich lavíc, aby sa modlili za všetkých a všetko, čo im Pán kládol na srdce. Dvere kostola zostávali otvorené aj počas

týždňa, aby každý, kto pocíti Pánovo volanie, mohol prísť a modliť sa. Eunice nepochybovala o tom, že títo úžasní ľudia, ktorých jej otec toľké roky viedol, budú aj naďalej prednášať Bohu svoje chvály aj prosby, až kým do neba neodíde posledný z nich.

Aj Centervillský kresťanský zbor sa menil, ale Eunice sa tá zmena nepáčila. Paulove ambície rástli s počtom nových členov. Ľudia najprv prichádzali len tak zo zvedavosti, ale Paulov kazateľský štýl ich natoľko očaril, že sa stávali pravidelnými návštevníkmi a lavice sa postupne zapĺňali.

Pane, čo je koreňom mojich obáv? Azda sebeckto? Prečo uprostred toľkého požehnanja prežívam nespokojnosť? Pomôž mi to rozlíšiť.

Pokúšala sa o tom s Paulom hovoriť, ale nedokázala svoje obavy vyjadriť slovami. Áno, nachádzal si čas pre ňu a Timmyho, ale už ho nebolo toľko ako pred príchodom do Centervillu. To bolo, samozrejme, pochopiteľné, veď hlavný pastor má väčšiu zodpovednosť ako pomocný.

„Euny, keď sme sem prišli, v nedeľu nebolo v kostole viac ako šesťdesiat ľudí. Zbor treba *budovať*, nie nechať stagnovať.“

Vtedy si okamžite spomenula na Samuela a Abby Masonovcov, manželov živej viery, ktorí dodnes praktizovali všetko, čo sa naučili od svojho bývalého pastora Henryho Portera. Škoda, že do Centervillu neprišli o niekoľko dní skôr, aby mali možnosť zoznámiť sa s týmto mužom a jeho manželkou, ktorí tu slúžili tak dlho a tak verne a na ktorých si všetci s láskou spomínali. „To, že ich bolo málo, ešte neznamená, že ich viera stagnovala.“

„Ako ináč by si to nazvala, keď sa tu nič nedialo? Iste, majú svoje malé modlitbové stretnutia a už vyše dvadsať rokov sa pravidelne stretávajú u Samuela na štúdium Biblie, ale získavajú nové duše pre Božie kráľovstvo? Ako ináč by si nazvala takú vieru, ak nie stagnujúcou?“

„Dostal si sa sem iba vďaka Samuelovým modlitbám, Paul.“

„Viem. A Samuel sa roky modlí za prebudenie. Povedal mi to. A presne o to sa snažím, Euny. O prebudenie!“

Eunice vedela, že si na taký rozhovor zvolila nesprávny okamih. V sobotu býval vždy netrpezlivý, pretože robil posledné úpravy nedeľnej kázne a učil sa ju spamäti. „Pôjdeme sa s Timmym prejsť.“

„Mrzí ma to, Euny,“ chytil ju za ruku. „Nechcel som to povedať tak drsne. Ty tomu skrátka nerozumieš. Vyrástla si v malom zbere,

ktorý nemohol rásť. Ale tu je potenciál. Boh nás priviedol v správnom čase na správne miesto a je na nás, aby sme konali jeho dielo.“

Nebola vhodná chvíľa na to, aby mu povedala, že sa možno až priveľmi snaží kráčať v šlapajach svojho otca.

„A ešte niečo,“ povedal, keď otvorila dvere, „postupne zmeníme hudbu, aby viac vyhovovala požiadavkám ľudí.“

„Ale ľudia milujú chválospevy.“

„Starší možno áno, ale noví, ktorí prichádzajú, majú iný hudobný vkus. Z toho, čo ľudia vhodili do škatule na podnety, vyplýva, že ak máme získať pravidelných členov, musíme urobiť isté zmeny. Nezmeníme všetko naraz, Euny, ale chcem, aby si každý týždeň zahrála jednu novú pieseň z toho spevníka, ktorý sme používali v Illinois.“

Eunice kráčala po hlavnej ulici a v duchu si želala, aby mala znovu možnosť porozprávať sa so svojimi rodičmi. Boli to síce jednoduchí ľudia bez vysokoškolského vzdelania, ale boli múdrejší ako mnohí pastori stojaci na čele tisícčlenných zborov. Niekedy uvažovala nad tým, či Paula nepoháňa vpred jeho minulosť a pocity nedostatočnosti. Odjakživa sa usiloval dokázať, že na to má. Otec bol naňho veľmi tvrdý, a hoci Paul pôsobil navonok sebavedome, stále bol chlapcom, ktorý sa zúfalo snaží získať si otcovo uznanie.

Jej otec si to na ňom okamžite všimol a povedal jej, aby ho milovala a povzbudzovala a múdro si vyberala bitky, do ktorých sa s ním pustí. A matka jej radila, aby bola trpezlivá a ochotná ustúpiť v prospech tých, ktorí budú väčšmi potrebovať pomoc. Jej radu si často pripomínala.

Pane, dal si mi úžasného manžela, ktorého si nezaslúžim.

Bol to zázrak, že si ju Paul vôbec všimol. Dievča zo zapadákov, ktoré sa ako prvé z rodiny dostalo na vysokú. Od chvíle, čo sa s ním zoznámila – s ďalším členom dlhej línie vzdelaných pastorov –, mala pocit, že je pre ňu pridobry. Čo iné okrem obdivu by mu mohla ponúknuť? Každý v škole vedel, kto je Paul Hudson, chlapec s bezchybným kresťanským rodokmeňom.

Spočiatku s ním nechcela chodiť, pretože sa toho cítila nehodná. Polichotilo jej, keď ju pozval na rande, a keď z neho odchádzala, už bola doňho zamilovaná až po uši. Potom ho dvakrát odmietla, pretože si bola istá, že jej zlomí srdce. Ale Paul bol neodbytný.

Až po mesiacoch chodenia postrehla, ako vnútorne zápasí, aké bremeno bolesti z detstva si nesie. Doteraz si pamätala, ako nepríjemne sa cítila, keď po prvý raz navštívila zbor, ktorý vybudoval Paulov otec. Mala pocit, že nezapadá medzi tie tisícky majetných ľudí v drahých oblekoch so šperkmi z pravého zlata. Všetci do jedného boli uchvátení kázňou Davida Hudsona, ktorý sa s Bibliou v ruke prechádzal po pódiu a pohľadom prebiehal po obrovskom hľadisku. Bol výrečný a elegantný, jeho uhladenému vystupovaniu sa nedalo nič vytknúť.

Cítila sa nesvoja, keď si všimla, ako sústredene ju pozoruje Paulova matka. Bolo na nej vidno, aká je nervózna? Vtedy vo vzťahu s Paulom po prvý raz pocítila to, čo jej otec volal „duchovná kontrolka“. Akoby sa jej Boh pokúšal čosi ukázať, ale ona to nedokázala vidieť. Sledovala a počúvala všetko ešte pozornejšie, no aj napriek tomu nevedela prísť na to, čo sa deje a prečo cíti nepokoj. Jej otec mal pravdu...

Teraz jej v srdci svietila rovnaká kontrolka.

Nerobila si žiadne ilúzie, keďže sama bola dcérou pastora. O Paula sa bude vždy musieť deliť s ostatnými. Na jej manžela budú vždy kladené veľké požiadavky, potreby iných často prevážia jej vlastné. Dokázala to prijať, ale chýbali jej ich rozhovory o Biblii. Aj ona sa dokázala Božím slovom nadchnúť rovnako ako Paul. V poslednom čase mu však prekážalo, ak mala na veci odlišný pohľad. Vtedy sa hneď staval do obrannej pozície. Možno je za tým vypätie zo stretnutí s presbytermi.

Vždy sa modlila za to, aby sa vydala za takého pastora, akým bol jej otec. Tvrdo pracovala na tom, aby získala štipendium na kresťanskej vysokej škole, pretože si bola istá, že v takom prostredí skôr natrafí na zbožného muža. Otec ju pred odchodom varoval, že nie každý chlapec na kresťanskej univerzite je kresťan. O rok neskôr mu povedala, že ani všetci vyučujúci na kresťanskej univerzite nie sú kresťania.

O Paulovej viere nezapochybovala ani raz a nepochybovala o nej ani teraz: miluje Pána a je povoláný slúžiť.

Pane, daj Paulovi zažiť svoje milosrdenstvo a lásku, keďže jeho pozemský otec mu to veľmi neprejavoval.

Paul investoval všetku svoju energiu do Centervillského kresťanského zboru. Matka ju varovala, že život pastora nebýva ľahký,

ale ešte ťažší býva pre jeho manželku. „Zatelefonujú mu uprostred noci a on bude musieť odísť z domu do snehovej búrky, pretože niekto ochorel, zomiera alebo prežíva niečo ťažké. Budeš mu chystať raňajky a obed a budeš šťastná, ak sa ti podarí navečerať sa s ním v pokoji bez toho, aby vás niekto vyrušil.“

Paul na rozdiel od jej otca aspoň dostával od zboru primeraný plat a nemusel si nájsť druhé zamestnanie, aby uživil rodinu. Eunice si však napriek tomu nedokázala vybaviť jedinú situáciu, keď by jej otec nestál pri matke, keď ho potrebovala. Alebo žeby tam nebol, keď ho potrebovala ona. Vždy si pre ne *našiel* čas. Ani raz jej nedal pocítiť, že by bola na poslednej priečke zoznamu jeho priorít.

Musí také myšlienky zastaviť. Utápanie sa v sebalútosti jej nijako nepomôže. Môže túžiť po Paulovej pozornosti, ale nesmie sa jej sebecky dožadovať. Minule sa zarazila, keď jej povedal: „Nemyslel som si, že si taká náročná.“ Pri spomienke na tie slová sa začervenala. *Náročná*. Je taká? Žena, ktorá priveľmi visí na manželovi, mu zabráni vykonať to, na čo ho Boh povolal. Musí sa teda naučiť stáť vedľa neho a nestáť mu v ceste.

Všetko je také domotané! Jedna pochybnosť vyvoláva ďalšiu, až sa z toho človeku točí hlava. Išla sa teda radšej prejsť, aby Paulovi dopriala čas a priestor na prácu. Timmy prosil ocka, aby si s ním zahral futbal, ale Paul sa musel pripraviť na ďalšie stretnutie.

„Odvrhnite všetko, čo vám bráni slúžiť Kristovi celým srdcom,“ kázal minulú nedeľu.

To jej *náročnosť* spôsobila, že sa cíti odvrhnutá? Alebo sa Paul natoľko zameral na svoje povinnosti, že nevidí, že ho teraz potrebuje rovnako ako v deň, keď sa brali? *Pane, ty si vždy so mnou. Ty máš vždy pre mňa čas.*

„Eunice!“

Eunice sa prekvapene zasmiala, keď si uvedomila, že došla až k domu Masonovcov. „Máte nádhernú záhradku.“

Z Abbinej tváre priam vyžarovala prívetivosť. Odložila vedierko na burinu, utrela si ruky do zástery a otvorila bránku. „Práve som si chcela urobiť prestávku. Dáte si so mnou šálku kávy?“

„Veľmi rada, Abby.“

„Sam!“ Timmy sa jej vytrhol a rozbehol sa k domu. „Sam!“ Znelo to, akoby volal o pomoc.

Eunice cítila, ako jej do líc stúpa rumenec. „*Pán Mason*, Timmy. Máš povedať *pán Mason*.“

„Sam je doma, Timmy,“ zasmiala sa Abby, „a poteší sa, keď uvidí svojho malého priateľa.“

„Sam!“ Timmy sa zastavil na verande.

Abby mu otvorila dvere. „Samuel, máš spoločnosť.“

„Sa-mu-el.“

„To je v poriadku, Eunice,“ smiala sa Abby.

Timmy prebehol obývacou izbou a uháňal k pootvoreným dverám malej pracovne Samuela Masona. „Samueeeel!“

Eunice prebehla hlavou myšlienka, ako veľmi by jej otec miloval Timmyho. Pritisla si prsty na rozochvené pery. *Ach, ocko, aká škoda, že si sa nedožil toho, aby sa môj synček rozbehol k tebe tak, ako beží k Samuelovi Masonovi!*

Abbin smiech stíchol, tvár jej znežnela. Objala Eunice okolo pása: „Podťe dnu, srdiečko. Dáme si kávu a porozprávate mi, čo vás trápi.“

Eunice mala pocit, akoby prišla domov.

Samuel sa kľačiaccky modlil, keď naňho Abby zavolala. Počul aj Timmyho a usmial sa. Jeho staré kosti protestovali, keď sa narovnal. Celé dopoludnie nedokázal dostať z hlavy Paula Hudsona a považoval to za znak, že potrebuje modlitbu. Väčšina žien zo zboru o ňom tvrdila, že je „očarujúci“, ale muži ním až takí očarení neboli, keďže cítili tlak nových požiadaviek.

„Vyjadruje sa tak, akoby som doteraz žiadnu poradu nevedol,“ pred niekoľkými dňami sa mu do telefónu sťažoval Otis. „Povedal, že chce, aby som si budúcu poradu vopred naplánoval. Ale ja mám vždy nachystaný plán! Teraz chce, aby som ho vytlačil, a to toľkokrát, aby sa ušiel každému. Ako keby sa tým niečo zmenilo. A dal mi zoznam vecí, ktoré chce kúpiť. Chce nové ozvučenie.“

Samuel sa mu pokúsil vysvetliť, že Paul chce skrátka prilákať viac mladých ľudí, ale Otis ho nepočúval. „Prilákať? A čím? Rockovou hudbou?“

„Len sa upokoj, Otis. Som si istý, že by nenútil Eunice hrať rockovú hudbu. Vieš si to predstaviť?“

Vydavateľstvo so zameraním na modernú kresťanskú literatúru.
Naším cieľom je prinášať slovenskému čitateľovi kvalitnú a pútavú knihu,
ktorá v sebe nesie silné posolstvá viery a nádeje.

Okrem vydavateľskej činnosti prevádzkujeme
najväčšie kresťanské internetové kníhkupectvo na Slovensku.

Vydalo vydavateľstvo Kumran.sk v roku 2020
ako svoju 104. publikáciu.

www.kumran.sk

ISBN 978-80-89993-25-3